

DRAGOSTEA BIRUIEȘTE FRICA

- **Duminica a treia după Paști, Ziua femeii creștine** -

Femeile care L-au urmat pe Hristos, au fost primele mărturisitoare ale Învierii. Dragostea lor nețărmurită pentru Hristos le-a făcut curajoase și mărturisitoare. Nimic nu poate birui dragostea care „nu cade niciodată” (1 Corinteni 13, 8) și care este mai tare decât moartea. Deși vestea pe care ele o aduc este neîmpărțășită inițial de grupul apostolic, evenimentele ulterioare vor confirma cele spuse de acestea, fapt ce va pune în valoare curajul, credința și dragostea lor. De aceea, Biserica le-a dedicat una dintre duminicile perioadei pascale, mironosițele fiind pentru comunitatea creștină model de credință, fidelitate și dragoste. Femeile mironosițe sunt numite în iconografia Bisericii „ucenițele Domnului”. Și acest lucru pe bună dreptate, întrucât ele L-au urmat pe Hristos și înainte de Pătimiri și

Îngropare, dar și după. Maria Magdalena vine la mormânt să-L caute pe „Domnul meu” (Ioan 20, 13). Hristos rămâne Domnul ei, chiar dacă a suferit moarte de ocară. Femeile mironosițe au înțeles mai bine mesajul lui Hristos și misiunea Sa, printr-o intuiție extraordinară de care este capabilă firea femeiască, ce se păstrează în curăție, ascultare și dragoste. Într-adevăr, există o intuiție feminină a lumii spirituale dovedită de aplecarea în general a femeilor către preocupări spirituale. De aceea, întotdeauna vom găsi mai multe femei decât bărbați în Sfintele Biserici. Paul Evdochimov avansa ideea că acest lucru se datorează faptului că femeia este dedicată de Creator cu puterea de a da viață și astfel, ea este mai aproape de Duhul lui Dumnezeu - Dătătorul de viață. Femeile mironosițe rămân modele de fidelitate statornică, de râvnă neobosită și de curaj duhovnicesc, adevărate ucenițe ale lui Hristos. Ele au fost ele mai fidele, mai curajoase decât Apostolii și s-au învrednicit de a vedea primele „arătare de îngeri” și chiar pe Domnul Înviat. Mironosițele au iubit mai mult și nimic din cele ale lumii acesteia nu le-au putut deturna această dragoste nețărmurită. Este ceea ce Sfântul Apostol Pavel va spune mai târziu corintenilor, arătându-le că „dragostea nu cade niciodată”. Într-adevăr, cel care iubește nu se poate sminti, nu va cădea în descurajare și nu va fi dezamăgit niciodată. Mai mult, iubirea autentică este incompatibilă cu frica - element ce dovedește prezența egoismului. Sfântul Antonie cel Mare spunea chiar că nu îi este frică nici măcar de Dumnezeu, pentru că Îl iubește, iar „dragostea scoate afară frica”. Cel care iubește este eliberat de orice constrângere, de aceea Fericitul Augustin spunea „iubește și fă ce vrei”. Dragostea înseamnă deschiderea către celălalt și punerea sinelui pe planul secund, este cea care ne apropie autentic de Dumnezeu, Care este Dragostea Însăși (1 Ioan 4, 8). Femeile mironosițe reprezintă tot ceea ce are mai frumos și mai nobil firea umană: dragostea fierbinte, fidelitatea până la riscul vieții și credința neștrămutată. Viețile a nenumărate femei asemenea mironosițelor, care au trăit în discreție, fidelitate și dragoste sunt consemnate în istoria bimilenară a Bisericii. Astăzi, a trei Duminică după paști, este ziua când ar trebui să ne amintim de ele și de calea pe care acestea au urmat-o. Este calea dragostei care nu poate fi deturnată de nimic și care asigură aflarea Adevărului și a bucuriei autentice. După modelul acestor femei, suntem și noi invitați să pășim pe ea. Amin.

CINSTIREA FEMEII

Duminica în care le cinștim pe Sfintele femei mironosițe este și ziua de cinstire a femeii creștine, pentru că modelul credinței lor trebuie să-l urmeze fiecare creștină. Toate femeile trebuie să ia exemplul de la sfintele purtătoare de mir care l-au slujit Domnului cu tot ce-au putut: grija față de El, munca lor, dragostea fierbinte. Dintre marile virtuți care le-au împodobit viața, cele mai alese au fost *râvna* lor sfântă pentru Hristos, *evlavia* și *bărbăția* sufletului. Se vorbește mult astăzi despre rolul femeii în societate și în creștinism. În multe locuri din lume, femeile mai sunt încă supuse multor discriminări. Însă, după învățătura creștină, omul - bărbat și femeie - a fost creat de Dumnezeu cu voința liberă. Această voință liberă trebuie deci să se manifeste întotdeauna și în relațiile conjugale. Creștinismul a ridicat femeia din starea de înjosire față de bărbat, în care se găsea mai înainte, și a așezat-o în toată vrednicia ei de ființă creată „după chipul lui Dumnezeu” (Facere 1, 28). Din perspectiva creștină, femeia este egală cu bărbatul și este temelie familiei. Femeile reprezintă și un model de consecvență în mărturisirea credinței prin prezența lor sensibil mai mare decât a bărbaților duminică de duminică la Sfânta Liturghie. Femeia creștină de astăzi trebuie să fie o vestitoare a Învierii Domnului, după exemplul sfințelor femei mironosițe, care mărturisesc că Învierea lui Hristos este biruința vieții asupra morții și cea mai mare bucurie pe care a primit-o omul ca dar de la Dumnezeu. Atitudinea pe care au avut-o femeile mironosițe la mormântul Domnului este una plină de recunoștință și de duioșie. Ce am face noi fără mamele creștine, fără iubitoarele de Hristos femei, care și-au crescut așa de frumos, cu frică de Dumnezeu, copiii, nepoții, rudeniile, vecinii, uneori și străinii? Ce am face noi fără gingășia mamei creștine, care întotdeauna arătat iubirea lor față de prunci, educându-i așa cum trebuie? Și dacă noi avem nevoie acum de prunci, pentru că rămânem tot mai puțini, tot mai înștrăinați, tot mai singuri, avem în primul rând nevoie de mame creștine, care să îi educe cu frică de Dumnezeu. O mamă creștină nu este indiferentă la educația copilului ei și nu îngăduie atâtea lucruri care îl înștrăinează pe prunc de Dumnezeu, de părinții lui și de ceea ce este mai sfânt, mai ales de acest moment negrăit al Învierii lui Hristos. De aceea, fericite sunt mamele care își împlinesc misiunea lor și își cresc copiii în frică de Dumnezeu. Femeile pot fi cinștite în orice zi din an, dar nicidecum mai mult decât de ziua femeilor mironosițe, când Biserica cinștește femeia creștină, aducându-ne aminte de jertfa și dragostea fără margini a femeilor care L-au căutat pe Domnul pentru a împlini ceea ce se cuvinea față de Învățătorul lor. Aceasta este ziua pe care Biserica cinștește femeia creștină, în care noi trebuie să mulțumim mamelor, bunicilor noastre, care, prin exemplul și credința lor, se aseamănă femeilor mironosițe.

Sfântul Atanasie a fost unul dintre ierarhii altor popoare care au poposit pe meleagurile noastre românești pe care le sfinți cu rugăciunile sale curate și cu nevoițele osârdnice vreme de 12 ani. Acesta se născu în anul 1580 în insula Creta, într-o familie creștină și cu bun nume. Tatăl său, Gheorghe Patelarie, era secretar al episcopului locului, iar mama sa, o evlavioasă creștină. Primind din pruncie o educație aleasă, viitorul ierarh, ce primise la botez numele de Alexie, se îndreptă încă din tinerețe

spre studiul dumnezeieștilor scripturi și spre viața duhovnicească profundă. După moartea tatălui său, Alexie renunță la lume și intră în viața călugărească, mai întâi la Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai, unde fu călugărit cu numele Atanasie, apoi la Mănăstirea Sfântul Atanasie din Tesalonic, unde fu hirotonit ieromonah, iar mai apoi în Muntele Athos, la Mănăstirile Esfigmenu și Xeropotam. Pentru o

vreme se află ca dascăl și în Țara Românească, unde traduse „Psaltirea“ în greaca populară. Aflând de alesele sale calități teologice și duhovnicești, sfântul patriarh Chiril Lucaris îl cheamă pe sfântul Atanasie în Constantinopol la apărarea credinței ortodoxe mult încercate, la acea vreme, de atacurile ereticilor și ale necredincioșilor. Sfântul Sfințit Mucenic Chiril Lucaris, patriarhul Constantinopolului (pomenit la 27 iunie). Portret ale sfântului ierarh săvârșit în anul 1632, cu 6 ani înaintea de primirea cununii mucenciei. Icoana și o părticică din cinstitele sale moaște se află și la Mănăstirea Radu-Vodă din București. În anul 1631, fu ales mitropolit al Tesalonicului, iar 3 ani mai târziu, pentru scurtă vreme, sfântul Atanasie ocupă și scaunul patriarhal al Constantinopolului. Silit fiind să-și părăsească păstorii săi și să ia calea pribegiei, sfântul primi sprijin și găzduire la domnitorul Vasile Lupu al Moldovei, care îi îngădui să se așeze la Mănăstirea Sfântul Nicolae din orașul Galați. Vreme de 12 ani, între 1642 și 1654, cu o scurtă pauză în anul 1652, când fu ales din nou patriarh ecumenic, sfântul Atanasie îmbogăți spiritual ținutul Dunării de Jos, însă nu-și uită nici scaunul său mitropolitan, pentru care ceru neîncetat ajutor material. Tocmai pentru acest scop, întreprinse o lungă călătorie la Moscova, unde obținu de la țarul Rusiei sprijin pentru eparhia sa, în grea suferință. Un călător contemporan cu sfântul Atanasie, diaconul Paul de Alep, ne relatează că sfântul patriarh Atanasie avea în grija sa și păstoria credincioșilor din Brăila, oraș aflat sub stăpânire otomană și unde se găsea sediul Mitropoliei Proilaviei. Deși era înaintat în vârstă, având 74 de ani, multele trebuințe ale mănăstirii îl determină pe fostul patriarh să plece în Rusia, sperând în ajutorul țarului. Pe drumul de întoarcere spre Galați, în anul 1654, obosit de greutatea drumului, sfântul Atanasie își dădu sufletul în mâinile Domnului Mănăstirea Schimbarea la Față din Lubensk, în Rusia Mică (Ucraina de astăzi), la 5 aprilie 1654, în a treia zi a Sfințelor Paști. După 8 ani de la mutarea sa la veșnicele lăcașuri, prin descoperire dumnezeiască, trupul fericitului patriarh Atanasie se află necuprins de stricăciune. Astăzi, sfintele sale moaște, care săvârșesc multe minuni, se păstrează în Catedrala Buna Vestire din Harkov, Ucraina, într-o raclă așezată lângă altarul din partea dreaptă a sfântului lăcaș, fiind izvor de binecuvântare și tămăduire pentru credincioși. Amin

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 29 aprilie	18:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 1 mai	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 2 mai	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernia Duminicii a 4-a după Paști
Duminică 3 mai	07:00	Utrenia Duminicii a 4-a după Paști Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Caritate cu demnitate

Două doamne „bine”, se apropie de bătrânică din colțul străzii, care stătea să vândă flori culese din grădina ei. Una dintre ele o abordează: „Cât costa buchetul mamaie?”. „3 lei maică...”. „Îți dau 5 lei pe 2 buchete sau nu mai cumpăr deloc”. Cu o mana tremurândă, bătrâna apucă 2 buchete de flori, ridică privirea spre cea din fața ei, și-i spune: „Dați-mi cât vreți doamnă, oricum nu am vândut nimic azi și trebuie neapărat să-mi cumpăr niște medicamente”. Doamna cercetează buchetele, i se pare că numai unul nu este „ok”, îi spune bătrânei să-i dea altul, îl primește, scoate 5 lei și-i întinde (mai mult îi aruncă, pentru a evita contactul) bătrânei. Cele doua intră zâmbind într-o cafenea din apropiere. Comanda diferite produse, iar la final cer nota de plată. Oferă 10 lei bacșiș, apoi se ridică și merg spre casă. Oare de ce afișăm întotdeauna acel aer de superioritate, atunci când cumpăram de la cei săraci? De ce suntem generoși cu cei care nu au nevoie de generozitatea noastră? De ce nu reușim să facem un act de caritate înfășurat în demnitate? Să cumpărăm de la cei săraci, chiar dacă de multe ori nu avem nevoie de acel produs. Să ne gândim că pentru noi, 5-10 lei, reprezintă mărunțiș, în schimb, pentru cel din fața noastră (aflat într-o situație dificilă), poate reprezenta înzecit...

Cadoul întârziat

Fiul unui om înstărit absolvise liceul și de câteva luni băiatul îi tot ceruse tatălui o mașină, știind că și-o permite. În ziua absolvirii, tatăl și-a chemat fiul în birou și i-a înmănat un cadou ambalat frumos, felicitându-l pentru rezultatele sale. Când a deschis, cadoul, băiatul a văzut un jurnal cu coperti din piele, pe care era gravat numele său. Supărat, a început să țipe la tatăl său și a aruncat jurnalul. Anii au trecut, iar băiatul nu a mai vorbit cu tatăl său de atunci. A devenit un om de succes și și-a făcut o familie frumoasă. Într-o zi, a considerat că este momentul să lase trecutul în urmă și s-a gândit să ia legătura cu tatăl său. Din păcate, a primit o veste cruntă, tatăl său murise și era chemat să recupereze averea lăsată de acesta. Căutând printre lucrurile tatălui său, a observat că jurnalul era încă acolo. În timp ce-l răsfoia, a căzut cheia unei mașini. De cheie era atârnat un breloc pe care scria: „Este toată a ta, o meriți din plin. Indiferent unde te-ar duce această mașină, amintește-ți cât de mult te iubesc!”.

MORALA: Indiferent ce așteptări ai, bucură-te și de ceea ce primești; poate fi o binecuvântare!